

Nechápala jsem, proč mě zvou, ale zdá se mi, že čím víc někoho nesnášíte, tím víc s ním chcete být přes internet v kontaktu. Dosud jsem ignorovala všechno, co napsali, zvláště když to vypadalo, jako že se mě snaží k nějaké reakci vyprovokovat.

Většina studentů z mé školy jsou pitomci. Jen minimum se jich nechalo testovat, když jsem začala vyvěšovat plakáty a rozdávat před hodinami letáčky o darování ledviny. Víím celkem o třech ze stovek a stovek. Ostatní se mi prostě jen přestali dívat do očí. Dokonce i učitelé začali uhýbat pohledy, a tak jsem se pustila do boje. Bojuju za svého bratra. Nate říká, že bych si ty jejich nadávky neměla brát osobně. Říká, že každý nesnáší, když se cítí jako zbabělec, který se nechce dát testovat. A že místo aby si to připustili, napadnou člověka, který je přinutil přiznat, že mají strach.

Možná má pravdu. Je těžké rozlišit mezi tím, co oni udělali ze studu a já zase ze vzteku. Zavinila jsem toho spoustu, ale ne všechno. Za ten zbytek můžou oni. A přesně proto se jim na internetu vyhýbám, jak to jen jde. Proč se obtěžovat, když mě k tomu nemůžou nutit? Ale zas na rozdíl od dalších stránek, na téhle zůstávají uživatelé v anonymitě. Správci téhle sítě si nepřejí, aby člověk věděl, kdo se skrývá pod kterým jménem. Nikdo se nedozví, že jsem taky členem. Věděla jsem, že se snažím přesvědčit samu sebe, abych se tam zaregistrovala, hlavně kvůli tomu, abych nezklamala Natea. Navíc hluboko uvnitř jsem musela přiznat, že jsem byla zvědavá, kolik mých spolužáků a bývalých kamarádů se spolu bude online bavit a jak, když nevědí, s kým mluví, a jsou si jistí, že rodiče ani další dospělí z místní komunity na tu síť nemají přístup.

Kousla jsem se do rtu, znovu se přisunula na kolečkové židli ke stolu a klikla na odkaz myší.

VÍTEJTE NA SOCIÁLNÍ SÍTI NEED, objevilo se na obrazovce.

ZADEJTE PROSÍM SVÉ JMÉNO A POTVRĎTE,
ŽE V SOUČASNÉ DOBĚ STUDUJETE NA STŘEDNÍ
ŠKOLE V NOTTAWĚ.

Splnila jsem dané instrukce a stiskla *Enter*. Objevila se další stránka, která mi přidělovala identifikační uživatelské číslo, D106, dále mi gratulovala k tomu, že jsem se stala členem NEEDu, a zvala mě, abych si personalizovala svou domovskou stránku. Nabízeli spoustu možných pozadí a v rámci vlastní databáze i stovky barevných profilových obrázků. K tomu pak ještě výběr linků na jejich diskusní fórum, kde si členové mohli psát. Chvilí jsem si stránky jen tak prohlížela, abych zjistila, jaký mají účel, a skončila jsem na stejné stránce, kterou mi Nate předtím ukazoval.

Znovu jsem si ta krvavě rudá písmena přečetla.

PŘÁNÍ: TOUHA NĚCO VLASTNIT NEBO DOKÁZAT.

NĚCO CHTÍT.

POTŘEBA: NĚCO, CO JE DŮLEŽITÉ, PROTOŽE JE TO ZÁSADNÍ. NĚCO NEZBYTNÉHO, BEZ ČEHO NEMŮŽETE ŽÍT.

CO POTŘEBUJETE?

Zírala jsem na tu otázku a kurzor blikající v prázdném políčku pod ní. Vzpomněla jsem si na mámu, jak mi oznamuje, že na mě opět nebude mít čas. Na to, jak se přede mnou zamkla, aby se mě zbavila. Má strach o Dje? Ano. Měla by ho mít? Rozhodně. Nefrotický syndrom je strašná věc. Neuvěřitelně strašná, dokonce i s tou nejlepší prognózou. Je máma našťvaná, že se pořád snažím najít tátu? No jistě. V jejím hlase ale slyším ještě víc než jen strach a frustraci. Vidím jí to na očích pokaždé, když si myslí, že se nedívám. Nezáleží na tom, že jsem ani na vteřinku nezaváhala a ihned se nabídla, že Djevi ledvinu daruju. Nezáleží na tom, že jsem přemluvila doktory, aby mě otestovali, i když mám jinou krevní skupinu. Záleží jen na tom, že když se na mě máma podívá, vidí samu sebe. Někoho, kdo není dost dobrý na to, aby bratra zachránil. A bez ohledu na to, jak moc jsem se snažila někoho takového najít, se mi to nepodařilo.